

ZONDAG 30 JULI.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal
wekelijks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dings-
dag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5
per drie maanden.

De prijs der Advertentien is, van een
regel f 1.00, en voor elken regel daarboven 20
centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke
plaatsing.

sectie-vergaderingen der Tweede Kamer.

In de laatste jaren zijn de zittingen der Staten-
kamer zeer in lengte toegenomen. Deze langere
duur zou zijne voordelige zijde hebben, wanneer
voorziening werd door de zucht van bestuur en
vergeetwoordiging, om aan de grondwet de nood-
dige ontwikkeling te geven.

Dit is het geval evenwel niet. Voornamelijk heeft
men die meer langdurige zittingen aan de buiten-
wereldige uitbreiding te danken, welke de sectie-
vergaderingen verkregen hebben. Nutteloos verspilt
men daar zijnen tijd.

Wat de leden der Kamer van de ontwerpen,
die de vergadering aangeboden, kennis nemen in
afdeelingen heeft veel nuttigs: doch zekerlijk
niet gelijk dit nu, ook na de verandering van het
systeem van orde, geschiedt. Het hoofdonder-
werp heeft thans in de bijzondere afdeelingen plaats,
terwijl het in de centrale afdeeling behoorde te
worden. De afdeelingen behoorden slechts te
handelen tot het voorloopig onderzoek, tot het bijeen-
brengen van de bouwstof voor het algemeen ver-
slag, waarop het inzonderheid aankomt.

De secties hebben de centrale afdeeling uit hare
plaats verdrongen, van hare werking beroofd. Van
de eindeloze sectie-vergaderingen, welke de laatste
jaren hebben zien ontstaan, is weinig goede vrucht
te wachten. Geheel onvoorbereid kraamt ieder daar
de wijsheid uit, spreekt zonder orde of maat.

Eerst dan kunnen de beraadslagingen vruchtbaar
en goede gevolgen zijn, wanneer men daarbij ge-
duld wordt door de beginselen, op voor- en nadeel
betreffend gemaakt wordt, hetgeen het algemeen
verslag doet, dat opgesteld is, nadat men de zwa-
righeden, in de afdeelingen geopperd, gehoord
heeft.

In plaats hiervan beschouwt men thans de cen-
trale afdeeling als niets dan de afgevaardigde der
afdeelingen. Hare leden schijnen met elkander za-
men te moeten komen, niet, om een nieuw, zelf-
standig, nauwgezet onderzoek in te stellen, maar
om de meeningen door de individuele leden der
afdeelingen geuit, dikwijls, voordat deze de zaak
geregeld onderzocht hebben, ter kennis der Kamer
en der ministers te brengen.

Dit is nadeelig, dewijl wij daaraan die verslagen
zonder orde en verband te danken hebben, welke
wij bij ieder ontwerp zien te voorschijn komen;
dewijl het algemeen verslag van eene berede-
nde beschouwing van het wets-ontwerp in zijn
 geheel en deelen in een proces-verbaal van de in
de afdeelingen gehouden praatjes heeft doen ont-
staan.

Doch dit is geenszins het eenige nadeel van deze
wijziging van het doel, waarvoor de afdeelingen
opgesteld waren: er is nog een ander, dat mede
groot is. Door deze eindeloze sectie-verga-
deringen worden de leden der Tweede Kamer
van hunne woonplaatsen verwijderd en
in de residentie gehouden. Het voortdurend leven
vermindert hun die frischheid, welke zij be-

houden zouden, wanneer zij zich niet aan dat re-
sidentie-leven behoefden over te geven. De her-
haalde aanspreking, in welke zij daardoor met de
ministers komen, maakt hunnen toestand in de
Kamer moeilijk. Het schijnt toch wat onwillevend,
heden zich stout tegen den man te verzetten, welke
ons gisteren op zijne soirée zooveel onderscheiding
betoonde.

Het grootste nadeel, dat het langdurig verblijf
in de residentie heeft, is, dat men ten slotte nie-
mand dan menschen buiten alle betrekkingen, dan
renteniers tot leden van de Kamer zal kunnen krij-
gen, terwijl het toch wenschelijk is, dat de ver-
tegenwoordiging veelsoortige kennis en de ervaring
van het openbare leven in haar midden telt. Nu
vindt zich de eeflijke man, doch die niet rijk genoeg
is, om van zijne betrekking af te zien, verplicht, voor
het lidmaatschap der Kamer, dat hij misschien tot
sieraad zou gestrekt hebben, te bedanken. Een
advocaat ziet zich met het verloopen zijner prak-
tijk bedreigd, wanneer hij het grootste gedeelte
des jaars in den Haag moet deorbrenge. En hoe
moeten zij doen, welke in 's lands dienst zijn, door
den staat bezoldigd worden voor diensten, welke
anderen verrigten moeten? Verdert de eerlijkheid
niet, dat een regter, een officier van justitie, die
het grootste gedeelte des jaars zijne regterlijke be-
trekking niet vervult, het parket aan de zorg van
zijn substituuut moet overlaten, tusschen beide be-
trekkingen kieze? Zal hij belooning trekken voor
een ambt, waarvan hij de werkzaamheden slechts
bij zeldzame gelegenheden uitoefent? Zal hem dit,
wanneer hij eerlijk denkt, niet tegen de borst
stuiten? Zullen niet eenie van beide of zullen
niet zelfs dikwijls beide betrekkingen daaronder
lijden? Loopt men tevens geen gevaar de er-
varing uit de Kamer te zullen verliezen, welke
die personen in de gelegenheid geweest zijn op te
doen.

Schonk men zooveel tijd niet aan die, in zulk eene
uitbreiding doellooze, sectie-vergaderingen, zoo zou-
den de leden, nadat het eerste, voorloopige onderzoek
in de afdeelingen afgevoerd was, naar huis kunnen
gaan en wachten, totdat de centrale afdeeling haar rap-
port afbragt en de beraadslagingen plaats hadden.
In een land, klein als het onze, en waar de mid-
delen van vervoer talrijk zijn, is de vergadering in
weinig dagen zeer ligt bijeen te brengen. Men zou
dan minder uit zijne gewone wijze van zijn gerukt
worden; men zou niet in den moeilijken toestand
gebragt zijn, om te kiezen tusschen zijn belang en
zijn plicht; men zou zeer wel in beide betrekkin-
gen te gelijk zich aan de dienst des lands kunnen
wijden.

Buitenlandsche berigten.

ITALIË.

Van de Italiaansche grenzen, 28 juli. In de staten
van Zuidelijk-Italië, vooral in de Romeinsche, op
Sicilië en op Sardinië, komen in den laatsten tijd weder
menigvuldige sporen van gisting en ontevredenheid in
zulk eene mate voor, dat er ongetwijfeld slechts de
minste aanleiding noodig is, om deze stemming tot een

openlijken opstand te doen uitbarsten. In verschillende
plaatsen, zoo als in Ferrara, Cesena en andere, zijn ver-
gaderingen der handwerklieden van de orde van den
dag, en daarbij hoort men redevoeringen, welke betrek-
kelijk tezien der politie onbegrijpelijk doen verstaan
wanneer zulks niet uit gevoel van wrekenheid voort-
spruit. Treon noch godsdiens is dezen heden heilig,
en vooral is de pausselijke magt het voorwerp der be-
spotting. Opmerkelijk is, onder deze omstandigheden,
het onlangs hier verspreide gerucht, dat de gezond-
heidstoestand van Lodewijk Philip in de laatste
weken eene bedenkelijke wending zou hebben geno-
men. Fransche sendelingen strooijen dit gerucht uit.
Ik deel dit gerucht niet mede, in de meening van
dienaangaande iets nieuws te verhalen, maar om aan
te toonen, hoe de propaganda zich alles te dienste
maakt, om aan de ontevredenheid van de bevolking
gelijke veranderingen te geven.

DUITSCHLAND.

Van den Mein, 28 juli. Amsterdamsche bladen
melden onlangs, dat de Nederlandsche uitvoer naar
Duitschland in de twee laatste kwartalen aanmerkelijk
toegenomen, en daarentegen de invoer van Duitse
waren in Holland verminderd was. Hoe betreuren-
waardig deze daadzaak op zich zelf reeds zijn moge,
zoo verkrijgt zij eerst haar volle gewigt door de steeds
wederkerende klachten, omtrent de belegeringen en
afpersingen, waaraan de Duitse scheepvaart in Hol-
land bij voortdaring is blootgesteld. Deze moeten
vooral bij de groote korentransporten uit de Oostzee
naar den Rijn, zeer drukkend geweest zijn. Het
lang men in Duitschland rustig toekiet; het Holland
bij voortdaring de voltrekking der duidelijke bepalingen
van verdragen weigert, zoo lang men niet toont,
dat men nog anderen middelen bezit dan diplomatieke
nota's, om tot zijn goed regt te geraken, zal de te-
genwoordige toestand nooit een einde nemen. De Hol-
landsche regering heeft eerst onlangs eene vermindering
van het transitoregt ingevoerd. Duitschland kan
zich deswege gelukwenschen, dat het eindelijk na
twaalf jaren behaagd heeft, de bepalingen van het
Meintzer verdrag van 1831, dat de transitoregt
van het transitoregt vaststelt, gedeeltelijk te uitvoeren.
Zonder de handels-ijverzucht tegen België, zou deze
«concessie» waarschijnlijk nog even lang op zich heb-
ben laten wachten, als de overige bepalingen des ver-
drags op hunne uitvoering wachten zullen. Wij wil-
den eens zien, welk een geschreeuw het buitenland
zou aantreffen, wanneer een Duitse staat even zoo
handelen wilde als Holland tegen ons. (Frankf. M.)

PRUISSEN.

Berlijn, 22 juli. De bewaking der correspondentie
naar het buitenland wordt tegenwoordig in Rusland
met de grootste gestrengheid volvoerd. Men heeft wel
van meer staten gezegd, dat zij bij hunne posten
een kabinet noir bezoldigden, in hetwelk alle brie-
ven, die afgingen of aankwamen, werden opengebro-
ken; maar de waarheid dezer beschuldiging bleef altijd
in het duister, dewijl, om den schijn te redden, er
toch ten minste altijd voor gezorgd werd, dat door de
ontvangers nimmer eenige schending der brieven be-
merkt werd. Bij de brieven, die uit St. Petersburg
worden afgezonden, is dit echter het geval niet; het
oorspronkelijke zegel is weggenomen en een ander
stempel er op gedrukt, onder hetwelk soms de uiterste
rand van het oorspronkelijke te voorschijn komt, zoo-
dat de ambtenaren niet eens de moeite nemen, om de
sporen dezer schending der brieven te verbergen. De
bewijzen liggen wekelijks voor ons. (Leips. Zeit.)

FRANKRIJK.

Parijs, 26 juli. De prins en de prinses de Joinville moeten den 25sten over Caen zijn vertrokken, alwaar voor die gelegenheid postpaarden waren besteld.

Men verzekert als eene stellige daadzaak, dat de tijding der overgaaf van Madrid eergisteren door den telegraaf is bekend geworden en dat het Lodewijk Philips zelf is geweest, die, terwijl hij Maria-Christina, ter gelegenheid van haren verjaardag, zijn gelukwensings-bezoek bragt, haar deze gewichtige tijding heeft medegedeeld.

Men heeft de opmerking gemaakt dat het, seder Maria-Christina, Parijs bewoont, de eerste maal is, dat Lodewijk Philips bij het geboortefeest der ex-koningin-regentes, zich naar het hotel der rue de Courcelles heeft begeven.

Terwijl de gisteren avond door de ministeriële dagbladen bekend gemaakte télégrafische dépêche, den strijd in Spanje als genoegzaam geeindigd doet beschouwen, vernemen wij, dat door den heer Mendizabala eene formele aanvraag tot interventie aan het kabinet van Londen is gedaan. De aanvraag is gerigt geworden aan den heer Aston, die onmiddellijk daarop den heer N. Scott, van de Engelsehe legatie te Madrid, naar Londen heeft afgevaardigd, om de aanvraag tot interventie aan lord Aberdeen over te brengen.

Het is waarschijnlijk, dat, ingeval lord Aberdeen reeds het bevel tot interventie mogt hebben overgezonden, hij niet in gebreke zal blijven, een tegenbevel af te vaardigen, zoodra hij vernemen zal, dat Madrid zijne poorten voor Narvaez heeft geopend.

Espartero, van wien men nog altijd zonder stellige tijding is, bevindt zich vermoedelijk thans op weg naar Portugal.

De telegrafen van Bayonne en Perpignan hebben gisteren den geheelen dag gewerkt, beide tot des middags 4 ure, onder den vorm van men zegt aan de grenzen, enz. elkander weersprekende tijdingen mededeelende, en eerst ten 5 ure heeft het gouvernement de bovengemelde télégrafische dépêches uit Bayonne ontvangen. Zij zijn geteekend uit Madrid van den 23sten, maar blijkbaar is de wezentlijke dagteekening van den 22sten des avonds; de koerier, die deze tijdingen aan den plaatskommandant te Bayonne heeft overgebracht, moet Madrid in den nacht van jl. zaterdag hebben verlaten.

Door eene niet onopmerkelijke zamentreffing zal, indien de zaken zich toedragen, zoo als de télégrafische dépêche het heeft aangekondigd, Narvaez in Madrid zijnen intogt gedaan hebben op denzelfden dag van Maria-Christina's geboortefeest, en op het oogenblik, dat hare getrouwe aanhangers ten harent in de rue de Courcelles zijn vereenigd geweest, om haar hunne gelukwenschen en hunne hulde te bieden.

De ex-regent (want zoo kan men hem thans noemen) bevond zich den 12den te Santa-Elena, den 13den te Baylen, den 14den te Andujar, den 15den te el Carpio en den 16den te Cordova; na dien dag heeft men van hem geene stellige tijding; het lijkt geen twijfel, dat hij zijne rigting op Portugal neemt, nu hij, enerzijds, den intogt van Narvaez in Madrid, anderzijds den tegenspoed van van Halen voor Sevilla en zelfs voor Cadix zal hebben vernomen, welke laatstgemelde stad geweigerd heeft, hem hare poorten te openen.

De generaal Concha, van zijnen kant, is den 13den te Grenada aangekomen, en denzelfden dag van daar met troepen vertrokken, om zich met den brigade-generaal Fernandez te vereenigen, die een kolonne van 4000 man aanvoert, en voorts beide naar Sevilla, op te rukken. De gepronunciëerde troepen van het kamp San Roder waren in die rigting vertrokken, om zich met den generaal Concha aan te sluiten.

Bijaldien zich alles heeft toegedragen zoo als in de jongste télégrafische dépêche uit Spanje gemeld wordt, zullen wij spoedig te weten komen welk bevel zich te Madrid geconstituëerd heeft. De inbezitting dier hoofdstad door de gepronunciëerden is ongetwijfeld eene hoogstgewichtige daadzaak; maar thans moet overgegaan worden tot de benoeming van een nieuw regentschap, en op welke wijze zal dit geschieden? Zal het wezen door het bijeenroepen der ontbonden cortes, of wel door eerst tot nieuwe verkiezingen over te gaan?

Opmerkelijk is het, dat de Madridsche dépêche zich niet eens de moeite geeft te melden, wat van Espartero geworden is. Intusschen moet men erkennen, dat hij zich en als staatsman en als veldheer, gedu-

rende den jongsten worstelstrijd, zoo zeer in de schaduw heeft gesteld, dat het nauwelijks verwondering moet baren, dat men soms niet aan hem denkt.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 27 juli. Bij besluit van 26 mejl. heeft Z. M. hoogstdezelv's bewilliging verleend tot de oprigting te Amsterdam van eene naamlooze vennootschap, onder de benaming van: *Nederlandsche Maatschappij ter Verzekering*, welke aldaar zal zijn gevestigd. De handelingen van dezelve zullen zich bepalen tot het doen van alle gebruikelijke verzekeringen voor gevaren ter zee en te land, misgaders op de binnenwateren, op alle schepen en vaartuigen, derzelve aanhoorigheden, en de goederen daarin geladen, tegen betaling van alle zoodanige voorwaarden, als naar den aard der verzekeringen, de omstandigheden en het gebruik, het meest dienstig met de belangen dezer vennootschap zullen worden geoordeeld, met uitdrukkelijke bepaling echter, dat namens dezelve geene verzekeringen voor brand op gehouwen of niet vervoerd wordende goederen, noch ook voor overstromingen, veelmin levensverzekeringen, zullen geoorloofd zijn. Het kapitaal is bepaald op eene som van 100,000, verdeeld in 20 aandelen elk van 5000. Tot commissarissen zijn benoemd, de heeren J. L. Willink en B. W. Joosting; en tot directeuren, de heeren D. C. Joosting Dirksz. en F. J. Schuyt. Tot kassiers zijn benoemd de heeren Bleecker en Joosting, te Amsterdam.

Men verneemt, dat H. K. H. mevrouw de erf-groothertogin van Saksen Weimar Eisenach met welgevallen het aan hoogstdezelv's aangeboden exemplaar der *Herders-gedichten* van mr. J. F. A. Leesberg, uitgegeven bij den boekhandelaar K. Fuhri alhier, heeft aangenomen en den dichter voor dit blijk van zijne oplettendheid, minzaam heeft doen dank zeggen.

Men verneemt, dat de ontwerpen van wet, uitmakende de staatsbegroting voor de jaren 1844 en 1845, bij de hervatting van de werkzaamheden der Kamers aan dezelve zullen worden aangeboden. Men wil, dat onder de middelen, waarop voor een hooger bedrag zal worden gerekend, ook het regt van successie behoort. De regering zou spoedig een gewijzigd ontwerp van wet tot uitbreiding van het regt van successie in de rente bij, dan de Kamers voordragen. Men spreekt ook van eene korting op de traktementen der amtenaren.

Gisteren en heden zijn de staten van Zuid-Holland, die op reces gescheiden waren, weder vergaderd geweest. Na het volbrengen der werkzaamheden, is de zitting heden gesloten.

Leiden, 28 juli. Ter vervulling der vacature, ontstaan bij de Nederduitsche hervormde gemeente alhier, door het vertrek van den wel-erwaarden zeer geleerden heer B. ter Haar, theol. doct., naar Amsterdam, is op den 21sten dezer door den eerwaarden Breeden kerkeraad het volgende twaalftal van predikanten gemaakt: dd. W. R. Feder, theol. doct. te Dordrecht; J. G. Betz, te 's Hertogenbosch; D. Pyzel, te Dordrecht; J. E. de Voogd, te Nijmegen; L. Proes, theol. doct. te Leenwarden; A. C. de Meijer, theol. doct. te Arnhem; J. A. Anspach, theol. doct. te Deventer; E. B. Swabue, theol. doct. te Goos; F. H. G. van Itterson, te Arnhem; C. L. Jungius, te Rijswijk; C. Krabbe, te Zutphen; H. J. Hofstede, te Gorinchem.

's Hertogenbosch, 28 juli. Heden diende voor de arrondissements-regtbank alhier, de zaak van het openbaar ministerie tegen den heer D. A. A. de Rooy, aangeklaagd van laster, en zulks ten gevolge eener aangifte van den heer Johannes Petrus Timans en daarvan opgemaakt proces-verbaal, volgens hetwelk de beklagde zich zou veroorloofd hebben, in 't openbaar en ten gehoor van velen te zeggen, dat gen. Timans failliet was en dat zijne zaken font waren. Nadat de heer Timans zijne getuigenis had afgelegd, naar luid van welke hij de gezegden van den beklagde uit den mond van een der mede geroepene getuigen vernomen had in voege als korteljk in het proces-verbaal vermeld was, verklaarden de drie overige door het openbaar ministerie aangebrachte getuigen, dat zij met den heer de Rooy te zamen in gezelschap hadden gezeten, in het koffijhuis van C. Verhasselt, aan een afzonderlijk tafeltje, en dat, ter gelegenheid, dat er sprake was over den minder gunstigen toestand van den handel in manufacturen, de beklagde hun verhaald had, dat, nog op dien dag, eene rondvent-

ster met manufacturen ten zijnen huize was geweest, welke tegen zeer lagen prijs verkocht, en gezegd, dat zij die goederen volstrekt moest verkoopen, den heer Timans, dat deze naar de weerlicht en dergelijken; verklarende de getuigen verder, gezegd gesprek alleen onder hen en voor hun beschaap gevoerd was, zonder dat anderen in de nabijheid waren of gerekend konden worden zulks te hooren, en dat zij zich overtuigd hielden, dat er bij den beklagde volstrekt geen opzet bestaan had, om den heer Timans te beleedigen of diens crediet te beledigen, hebbende hij hun ten slotte aanbevolen dat van verder aan niemand te spreken.

Een der getuigen had het gezegd gesprek aan den heer Timans, ter zijner waarschuwing legen zoodanig venster, overgebracht, als wanneer genoemde Timans hem gezegd had, dat hij met die vrouw niets te maken had, en dat men ongelukkig niet veel doen kon tegen dergelijke kwade praat, welke verzonnen werd, de waar kwijt te worden. — De beklagde heeft in den regter het gehouden gesprek niet geloofend, verklaarde ook toen, dat hij echter geenszins de bedoeling gehad had Timans te beleedigen of te schaden.

De Edel Aachtbare heer mr. Pope, waarmede de openbaar ministerie, verklaarde aan de regtbank, dat, indien de onderhavige zaak, welke thans bleef van geheel anderen aard te zijn, dan uit de aanklaging moest worden opgemaakt, bij de justitie in hare wettoedragt ware bekend geweest, en de wet daarop eene voorloopige instructie had medegebragt, dezelve zeer zeker nimmer aan de kennisneming van den regter zou onderworpen zijn; dat het inderdaad te bejammeren was, dat zoodanige roekeloze aanklaging, waarover Z. E. A. zijne afkeuring openlijk te kennen gaf, aanleiding had gegeven tot het instellen eener zoo ernstige vervolging, waarvan de behandeling, tot Z. E. A. leedverzen, zelfs in een dagblad dezer dagen was aangekondigd. Vermits de aanklaging, zoo als die geschied was door geen der getuigen werd geruggesteund, mer het integendeel bewezen was, dat er ten dezen ni anders had plaats gehad, dan een vertrouwelijk vreedengesprek, waarin de beklagde geene eigenlijke aanklagingen tegen den klager had uitgebragt, en waar van bleek, dat er niet het minste opzet van beleediging of benadeeling noch eenig vijandelijk inzicht medegepaard was geweest, zoo requireerde Z. E. A. de vrijspraak van den beklagde.

De verdediger zeide daarop, dat hij, na de gehouden instructie en een requisitoir tot vrijspraak, in de zaak het woord eeniglijk nog zou hebben opgenomen om aan de regtbank, en aan de aanklagers, de MEN door eene aankondiging in de courant in een aanzienlijk getal ter terechtzitting bijeengeroepen had, zeker in het vooruitzicht eener geheel andere ontwikkeling der zaak, het onverantwoordelijk en onvergeeflijk gedrag van den klager te signaleren; dan dat hij ook daarvan afzag; nu het openbaar ministerie met al de waardigheid van deszelfs stand en rang, aan dat gedrag reeds regt had doen wedervaren, en, de zaak korteljk schetsende, voor een ietwat tastbaar gemaakt had, wie zich eigenlijk vergreep heeft, wie afkeuring en gisping verdient, en welke welken maatstaf beklagde en klager door de publieke opinie moeten worden gewaardeerd.

De regtbank verwijderde zich onmiddellijk, om te delibereren, en sprak een vonnis uit, waarbij was uitgemaakt, dat de gezegden van den beklagde, onder de omstandigheden ten processe gebleken, en kennelijk vrij van alle opzet tot beleediging of benadeeling geen laster daarstelden; weshalve de beklagde was vrijgesproken.

Ingezonden stukken.

Nederlandsche kies-gebruiken.

De *Revue des deux Mondes* schetste ons in het gelopen jaar, in een opstel, *Moeurs électorales de l'Angleterre*, de wijzen, hoe men in Engeland van het Lagerhuis wordt. Het zou een piquant derwerp zijn, wanneer iemand zich bij ons openbaar gevoelde, om, als eene bijdrage tot de *Moeurs électorales de la Hollande*, eens de verschillende wijzen te schetsen, hoe men lid der Tweede Kamer wordt. Men zou dan kunnen zien, hoe zwakke waarborgen de fatsoenlijke gehoorde en een stand in de maatschappij zijn, wanneer zij niet vergezeld gaan van een kerkelijkheid van karakter en kiescheid van geest. Zulk eene openbaarmaking zou zeker voor menig zekeren en voor menig verkozene noch aangenaam.

zijn, maar zij zou ontegenzeggelijk eene heilzame uitwerking hebben ter voorkoming van zeldere misstanden.

Hoe ligt niet in ons plan, ter dezer plaatse, die zwakke zijde onzer kies-instellingen aan te roeren: het is op een ander misbruik, dat wij willen opmerken.

Het schijnt ons lot te zijn, dat er in al onze collegien van bestuur een geest van chicane is gevaren, die aan de duidelijkste en eenvoudigste voorschriften der wet eene interpretatie wil geven, aan welke de wetgever nooit gedacht heeft, ja, die soms lijnrecht tegen geest en letter aandruischt. De grondwet heeft verkiezing der leden van de Tweede Kamer opgevoerd aan de provinciale staten: zij vordert, dat er eenig besluit te nemen, meer dan de helft der stemmen moet tegenwoordig zijn en de besluiten met de meerderheid moeten genomen worden.

Hieruit volgt dus, dat, wanneer de vergadering in eenen getale is opgekomen, men, om verkozen te worden, ten minste éene stem meer dan de helft der aanwezige leden op zich moet vereenigen. Maar hebben de provinciale goedgevoenden, in hunne resoluties te schrijven, dat, wanneer na de tweede stemming niemand de volstreekte meerderheid had verkregen, de stemming zich zou moeten bepalen tusschen 2 of 4, die de meeste stemmen op zich vereenigen. Men mag vragen: had de vergadering het recht om aldus de kies-vrijheid harer leden te beperken? Heeft eenig kies-collegie het recht zijne leden te wijzen, om of te stemmen voor eenen persoon, welken zij voor ongeschikt houden, of zich van de stemming te onthouden? Maar nu ontstond er eene nieuwswarigheid. De leden der provinciale staten, die de eed hadden gedaan: »dat zij de grondwet van hun rijk zouden onderhouden, zonder daarvan, op eenigerlei wijze of onder eenig voorwendsel, hoe ook verstaand, af te wijken,» die nu in die grondwet vermeld zagen van zoodanige beperking, die te bezet waren, om hunne stem te geven aan eenen, naar hun inzien ongeschikten persoon, en die genoeg doordrongen waren van den pligt op hen als kiezers rustende, om niet de vergadering te verlaten, moesten nu naar een ander middel omzien, om hunne wettelijke verplichting in overeenstemming te brengen met de willekeurige bepalingen van het reglement. Zoo kwam de stemming bij blanco-briefjes in gebruik, men maakte gebruik van zijne regten als kiezer, zonder zich te verklaren voor eenen candidaat, dien men voor ongeschikt hield. Het was eene soort van protest, waarbij de kiezer zich onverantwoordelijk verklaarde voor de gevolgen der keus. Nu bleef de vraag over, hoe te handelen, wanneer er blanco-briefjes in de bus geworpen waren en de stemmen staakten? Deze vraag, die eigenlijk geene vraag was, want dan was er geene meerderheid en dus ook geene keus; moest op nieuw gestemd worden. Maar dan verordende metterdaad het voorschrift van de gedwongen keuzen. In plaats dat men zijne dwaling zou hebben ingzien en tot den goeden weg zijne teruggekeerd, zag men nu nog eenen stap verder. Men loste den keus niet op, men hakte dien door. Degenen, die de eed hadden bij blanco-briefjes, werden nu gerechtigd in het geheel niet gestemd te hebben; men trok hen van het getal der aanwezigen af. Zoo ging men van kwaad tot ergst. Na eerst de keuzen gedwongen te hebben, ontzette men thans de leden eigendunkelijkheid van hun kiesrecht; tegenstemmen zou synoniem zijn van niet-stemmen. Men verminderde op die wijze tevens het aantal kiezers.

Het is steeds als een der grootste bezwaren tegen onze kies-inrigting beschouwd, (zelfs door hare voorstanders) dat het aantal kiezers zoo beperkt was. Door de nitlegging onzer kies-collegien kan dat getal tot in het oneindige verkleind worden; zoo bestaan, bij voorbeeld, in Drenthe, de provinciale staten uit 24 leden; nodra er dus 13 leden aanwezig zijn, is de vergadering wettig geconstitueerd. Volgens de grondwet moeten er niet dus ten minste 7 stemmen op denzelfden persoon moeten vereenigen om de keuzen van kracht te doen zijn, maar niet zoo volgens de nitlegging der staten; want, die blanco-briefjes werpt, stemt niet en dus zal het kunnen gebeuren, dat men door 4 of 5 stemmen afgevaardigd zal kunnen worden om de bevoegden der 80,000 Drenthenaars te vertegenwoordigen. En dan zou men zich nog willen laten doorgaan voor vertegenwoordiger van het Nederlandsche volk!

Reeds had de *Arnhemse Courant*, in haar nummer van 25 oktober 1841, een artikel gewijd aan die dwaling, bij gelegenheid der verkiezing (of der

verkiezing) van den heer VAN DAM VAN ISSELT tot president der Kamer, want ook de Tweede Kamer had die bepaling zoo fraai gevonden, dat zij zich gehaast had die over te nemen. *Volstreekte meerderheid van stemmen*, zijde de *Arnhemse Courant* bij die gelegenheid, »beteekent, namelijk, alkerwege volstreekte meerderheid van aanwezige stembevoegden. Daarom pleegt men ook, alvorens tot de stemming over te gaan, de volstreekte meerderheid te bepalen.

»De bedoeling toch der begeerte naar volstreekte meerderheid was een nansenlijk getal stemmen voor eenig besluit te verzekeren.

»Konden eenige leden, door zich buiten stemming te houden, of door blanco-briefjes in de stembus te werpen, de volstreekte meerderheid verminderen, dan hing het van hen af de bedoeling des wetgevers te verijdelen, dan werd de bepaling van volstreekte meerderheid eene volstrekt nuttelooze bepaling.

»Moet de volstreekte meerderheid opgemaakt worden, niet naar het getal der aanwezigen, maar naar het getal stemmenden, dan zouden 2 of 3 leden eene volstreekte meerderheid kunnen uitmaken; want kunnen 4 leden zich buiten stemming houden of blanco-briefjes in de bus werpen, dan kunnen het 40 eveneens doen. En wat zou er dan worden van de begeerte der grondwet naar volstreekte meerderheid?

»Daarbij is de vordering van volstreekte meerderheid der aanwezige leden vooral bij het opmaken van nominatiën, zeer logisch en van groot belang. »Want alzo kunnen eenige leden de benoeming van een candidaat, dien zij afkeuren, beletten.

»Even onlogisch als blanco-briefjes zijn bij eene eerste stemming, wanneer men zijne stem kan geven aan wien men wil, even logisch zijn zij bij eene tweede stemming, waarbij men tusschen twee personen kiezen moet.

»Beide personen toch zouden evenzeer kunnen mishagen, men zou beide ongeschikt kunnen achten, en te begeeren, dat iemand zijne stem gave aan een persoon, dien hij afkeurt, ware zeer tirannisch, waren even onbillijk als immoreel.

»En dat recht, om zijne stem aan een van twee ongevallige personen te weigeren, is ook uit een politisch oogpunt van hoog belang. Eene geringe partij moet haren candidaat niet kunnen doordrijven, moet hem niet aan de volstreekte meerderheid kunnen opdringen.

»En dit zou het geval zijn, indien men het getal der bepaalde stemmen en niet dat der bepaalde stemmen, en niet dat der aanwezige leden tot maatstaf der volstreekte meerderheid nam.

Na dien tijd is het misbruik meer en meer toegenomen. Bij de verkiezingen in 1841 waren er in Noord-Brabant tegenwoordig 42 leden. De volstreekte meerderheid was dus 22. Nu verkoos de helft der leden, om een nieuw leven aan de Tweede Kamer bij te zetten, en ook als een blijk van hunne tevredenheid met 's mans manhaftig gedrag, bij vroegere gelegenheden, in de Kamer getoond, hare stem uit te brengen op den heer *MEUNOUZ*, een jongeling van nog geene 80 zomers. Er werd een blanco-briefje in de stembus geworpen. Maar men begreep dat, daar de wil der provincie zich zoo uitsprekend had verklaard, het eene erbarmelijke kleingeestigheid zoude verraden, zich aan zulk eene beuzeling te storen. De provinciale staten verklaarden dus, dat 21 de meerderheid was van 42 en zonden den heer *MEUNOUZ* af, om de helft der provinciale staten van Noord-Brabant in de Kamer te gaan vertegenwoordigen. Het jengdig lid aangekomen, maakte de Kamer eerst zwarigheid of men wel met volle recht kon huzeren, dat men door de meerderheid verkozen was, wanneer men 21 stemmen van de 42 verworven had. Maar met de loffelijken onbekrompenheid, aan groote staatsmannen eigen, zag men die kleine veronachtzaming van vormen over het hoofd en de heer *MEUNOUZ* nam zitting.

Bij de verkiezingen van 1842 waren er in Zuid-Holland tegenwoordig 83 leden; volstreekte meerderheid 42. Ook hier deed zich dezelfde vraag voor. Nadat er twee vruchteloze stemmingen plaats hadden gehad ter vervanging van den heer VAN KEMERT, werd de stemming beperkt tusschen dien heer en den heer VAN DEN BOSCH. De heer VAN DEN BOSCH verkreeg nu 39 stemmen; de heer VAN KEMERT 38. Er waren 6 blanco-briefjes. De staten van Zuid-Holland verklaarden nu, overeenkomstig met de rekenleer der Noord-Brabandsche staten, dat 39 de volstreekte meerderheid was van 83, zonder acht te slaan op de 6 bij blanco-briefjes tegenstemmende leden.

Nog zonderling ging het toe in Vlaanderen. Er

waren tegenwoordig 48 leden; volstreekte meerderheid 25. Bij de verkiezing voor de eerste vacature verkreeg de heer *VEKLIJ* bij de tweede stemming 24 stemmen: de vergadering verklaarde hierop, dat, daar er geene volstreekte meerderheid was, er moest overgestemd worden, en nu verkreeg de heer *VEKLIJ* 33 stemmen en werd dus geproclameerd als lid der Tweede Kamer. De beslissing der vergadering was volkomen juist, waar geene meerderheid is, is geen besluit en dus ook geene keuzen. Bij de verkiezing voor de tweede vacature verkreeg de heer *BROUWER*, bij de derde stemming, ook 24 stemmen, dus evenveel als de heer *VEKLIJ* bij de tweede stemming. En nu verklaarden diezelfde leden, die zoo even terzegt hadden erkend, dat men, om wettig verkozen te zijn, de volstreekte meerderheid moet hebben verworven, den heer *BROUWER* tot lid der Tweede Kamer. Waar dus de heer *VEKLIJ* de meerderheid noodig had, kon de heer *BROUWER* volstaan met de helft.

Bij het onderzoek der geloofsbriefjes in de Tweede Kamer, rees natuurlijk de vraag op, of men zoodanige verkiezingen voor wettig kon laten doorgaan. Maar de Kamer had zeve voor hare verkiezingen hetzelfde stelsel aangenomen. Artikel 47 van het nieuwe reglement van orde bepaalde:

»Niet of niet bekoorlijk ingevulde stembriefjes worden, tot bepaling der meerderheid, afgetrokken van het getal der leden, die bij de stemming tegenwoordig zijn geweest.» De Kamer wilde liever eene ongrondwettigheid begaan dan zich zelve een *démérite* geven; zij besloot dus tot de toelating der twee door de minderheid gekozene leden.

In Noord-Holland en Zeeland heeft zich, voor zoo veel wij weten, de zwarigheid nog niet opgedaan. De erkende talenten der Noord-Hollandsche en Zeelandse leden, en de groote belangstelling der leden der Staten-vergadering dier gezegende streken, in hunne pligten als kiezers waarborgen hen steeds met eenparige stemmen verkozen te worden.

In de vergadering der staten van Gelderland van het loopende jaar deed de heer *J. KERKHOVEN* een zonderling voorstel. Hij stelde namelijk voor te besluiten:

1o. »Dat geene blanco-bijfjetten voortaan meer zullen worden medegesteld onder het getal der leden, die deel aan het uitbrengen der stemmen hebben genomen, maar die leden beschouwd als de vergadering te hebben verlaten;

2o. »dat, wanneer daardoor het getal der gestemd hebbende leden beneden de 45 mogt zijn afgedaald, »die stemming nietig zal worden verklaard.

Wat het eerste punt betreft, daartoe hebben wij hierboven reeds ons gevoelen gezegd. De stemming bij blanco-briefjes is een gevolg van de gedwongene keuzen, een dwang; die in strijd is én met de grondwet, die van zoodanige beperking niets vermeldt, én met de vrijheid van stemming; die bij alle verkiezingen tot grondslag moet liggen. De heer *KERKHOVEN* neemt hier de fictie aan, dat zij, die met blanco-briefjes stemmen, in het geheel niet stemmen, dat het is, alsof zij er niet waren. Het is onverklaarbaar, hoe men zulk een onjuist begrip kan volhouden. Wanneer men niet wilde stemmen, zou men niet verlaten of de vergadering verlaten. Of zou de heer *KERKHOVEN* denken, dat men alleen in eene kies-vergadering kwam, uit pure liefhebbelijkheid, om door de anderen stembriefjes in de bus te zien werpen? Wanneer de candidaten aan den kiezer volgevaltig waren, dan zou hij niet hebben nagelaten ten hunne voordeele zijne stem uit te brengen. De stemming bij blanco-briefjes dus is niet een blijk, dat men zich van de stemming onthoudt: zij is een bewijs, dat geen der candidaten het vertrouwen van den kiezer bezit, dat hij tegen beide stemt. En sints wanneer is tegenstemmen hetzelfde geworden als niet-stemmen? Wanneer de heer *KERKHOVEN* kans ziet dien regel in praktijk te brengen, kunnen wij hem verzekeren van de flankbaarheid van alle tegenwoordige en toekomstige bewindsleden, want dan zullen voortaan alle ontwerpen van wet met eenparige stemmen worden aangenomen.

Het tweede gedeelte van het voorstel van den heer *KERKHOVEN* is geheel overtoefig. Art. 139 der grondwet schrijft voor:

»Tot het nemen van eenig besluit wordt de tegenwoordigheid van meer dan de helft der leden vereischt.

»De besluiten worden bij volstreekte meerderheid van stemmen opgemaakt.»

Daar nu de Geldersche staten-vergadering uit 90 leden bestaat, volgt hieruit dat er geen besluit genomen en dus ook geene keuzen kan gedaan wor-

den, wanneer er niet ten minste 46 (niet zoo als de heer KERKHOVEN ten onrechte zegt, 45 leden) tegenwoordig zijn. Dit tweede punt valt dus van zelf weg.

Kindelijk moeten wij hier ter plaatse nog iets zeggen van de verkiezingen van Zuid-Holland voor dit jaar. De vergadering bestond, even als in het afgelopen jaar, uit 83 leden; volstrekte meerderheid 42. Nadat de vijf eerste verkiezingen behoorlijk afgelopen waren, ging men over tot de verkiezing voor de zesde opengevallene plaats. Nadat er twee vruchteloze stemmingen waren gehouden, ging men over tot eene eindstemming tusschen den heer THORBECKE, die 25 stemmen had verkregen, en den heer RIEMSDIJK, die er 19 had. De uitslag was: mr. J. C. FABER VAN RIEMSDIJK 37, J. R. THORBECKE 37, en 9 blanco-biljotten.

De slotsom der stemming was dus, dat geen der beide heeren genoeg het vertrouwen der staten van Zuid-Holland bezat, om eene meerderheid te kunnen verwerven. Beide die heeren hadden slechts 37 stemmen voor zich kunnen verkrijgen, terwijl er 46 tegen hadden gestemd. Men had dus tot eene nieuwe stemming over behooren te gaan. Maar volgens den regel, dat die tegen-stemt niet-stemt, bragt men eigendunkelijk het getal kiezers van 83 op 74. De volstrekte meerderheid zou dus nu nog geweest zijn 38. Maar de stemmen staakten: dus geene meerderheid, derhalve ook geen besluit en natuurlijk ook geene keuze. Maar nu bepaald art. 20 van het reglement der staten: dat, bij staking der stemmen, de oudste in jaren benoemd is. Men mag twijfelen, of een reglement van orde bevoegd is om, tegen de grondwet in, die de volstrekte meerderheid vordert, te bepalen, dat de helft voldoende is en de keuze dan nog afhankelijk te maken van eene geheel toevallige omstandigheid. Nog vreemder is het, dat er onder die 83 leden geen schijnt gevonden te zijn, om tegen zulk eene onwettige handeling op te komen, zelfs niet onder de 9 wederregtelijk van hun stemrecht ontzette leden. Wel opperde de heer VAN DAM VAN MOORDELOOS eenigen twijfel over de geldigheid der benoeming, maar de meerderheid begreep, dat de kwestie reeds door de Tweede Kamer beslist was en dat er op die beslissing niet was terug te komen: en hierin schijnt men berust te hebben. Eenige leden verzochten aantekening in de notulen, dat zij met het besluit der vergadering niet geconcurrereerd hadden. Het is te betwijfelen, of die aantekening in de notulen ons veel verder zal brengen, een protest en een verzet aan de tweede Kamer bij het onderzoek der geloofsbrieven ware misschien meer gepast.

Dat de heer RIEMSDIJK, zelf lid der staten, geene bedenkingen tegen zijne quasi-verkiezing opperde, willen wij hem niet al te euveld duiden. Het bewustzijn van zoozeer het vertrouwen zijner kiezers te bezitten, om na de derde stemming, de helft der stemmen minus 9 op zich te vereenigen, is zoo vleijend, dat het zeker eene overdrevene kiescheid zou zijn, zich dan nog bezwaard te gevoelen, om zitting te nemen onder de vertegenwoordigers van het Nederlandsche volk.

Maar de redenen, die den heer RIEMSDIJK weerhielden, kunnen de Kamer niet binden. Het is onmogelijk, dat deze het opgemerkt kan laten voorbijgaan. Het moet zelfs den oppervlakkigsten in het oog vallen, dat zulk een staat van zaken niet kan blijven voortduren. Wanneer men eenmaal het beginsel aanneemt, dat niet de volstrekte meerderheid vereischt wordt, maar dat het voldoende is, wanneer men slechts de helft der stemmen op zich vereenigt, wanneer men van meerderen puleldom of het lot de toelating als vertegenwoordiger afhankelijk maakt, vooral wanneer men wederregtelijk aan een gedeelte der kiezers kan kiesrecht ontzeggen, hunne uitgebrachte stemmen als niet uitgebracht beschouwt, wat waarborgt ons, dat men in het vervolg niet zal laten hen, die door een derde of vierde deel der kiezers benoemd zijn? De keuze der vertegenwoordigers zal dan niet meer den wil uitdrukken der kiezers, maar men kan het zien gebeuren, dat zich, in weerwil en van kiezers en van burgerij, personen opdringen tot afgevaardigden, alleen omdat toeval of kuiperij hen bij de tweede of derde stemming de meeste stemmen verwierf.

De beslissingen door de Tweede Kamer vroeger bij dergelijke gelegenheden genomen zijn zeker niet beemoedigend. Ook is het te voorzien, dat die leden, welke de minderheid hunner provincie vertegenwoordigen, wel vóór de toelating zullen besluiten. Evenwel hopen en vertrouwen wij, dat de meerderheid der Kamer zich niet uit valsche schaamte, om bij een eens verkeerd oopgerat begrip te blijven volharderen,

zal laten verloiden om een misbruik te bestendigen, dat zich hoe langer hoe meer uitbreidt. Wanneer het aantal kiezers zoo beperkt is als bij ons, behoort men vooral zorg te dragen, dat de verkozenen volkomen de uitdrukking van den wil der kiezers zijn. Hetgeen thans gebeurt, is een gevaarlijk antecedent, dat men in de gebeurte moet smoren, zoo lang het nog tijd is. De post van volksvertegenwoordiger is te heilig, om die alleen van het toeval of overrompeling te laten afhangen.

Nog één woord moeten wij hierbij voegen, nog ééne bedenking moeten wij beantwoorden, ontleend uit de zoogenaamde *force majeure*. Hoe wilt gij, zegt men, ooit tot een resultaat komen, wanneer gij de stemmingen geheel vrijlaat? zoo zou men steeds voort kunnen blijven stemmen zonder ooit tot eene meerderheid te geraken. Wij zouden ons van het antwoord kunnen ontslaan, door eenvoudig op den tekst der grondwet te wijzen, die geene dwang bij de stemming noch aftrekking van kiezers kent. Maar dit is zelfs niet noodig. Wanneer het alleen de vraag ware, hoe het spoedigste tot een voldoende resultaat te komen, niets ware gemakkelijker. Men behoefde dan slechts te bepalen, dat, wanneer niemand dadelijk bij de eerste stemming de meerderheid verwierf, er hoofd voor hoofd zou gestemd worden over elk der voorgeslagene kandidaten bij witte en zwarte boomen. Dan kon er geene moeilijkheid ontstaan; de vergadering zou zich dan uitdrukkelijk moeten verklaren vóór of tegen en de stemming bij blanco-briefjes zou van zelve vervallen. Maar het voorschrift der grondwet, dat bij alle keuzen van personen zal gestemd worden bij beslotene briefjes laat zulks niet toe. Er blijft dus niets over, dan de bepaling, dat niet of niet behoorlijk ingevulde briefjes niet zullen mederekenen af te schaffen en de stemming geheel vrij te laten. De bedenking over het voortdurend stemmen zonder tot een resultaat te komen, heeft, naar ons gevoelen, weinig gewigt. Men zal zelden de volharding zoo ver drijven, om hardnekkig voor denzelfden persoon te blijven stemmen, wanneer men ziet, dat de geest der vergadering tegen hem gezind is, op gevaar af, dat onderwijl de anderen eenen kandidaat van hunne keuze doordrijven. Wil men evenwel met kracht en geweld de bepaling behouden, om na de tweede of derde stemming alleen voor een van twee bepaalde personen te mogen stemmen, zoo behoort men evenwel af te zien van de bepaling, dat blanco-briefjes niet mederekenen, eene fictie, die op geenerlei goeden grond steunt en alle verkiezing illusoir maakt.

's Gravenhage, 18 juli 1843. O. R.

Burgerlijke Stand.

TE ARNHEM:
Van 20 tot en met 28 juli.

Gehuwd: Geene.
Bevallen: H. Hendriks, geb. Enklaar, D. — H. Gerritsen, geb. Praster, D. — A. van Rheden, geb. Nieman, D. — E. Boerboom, geb. Ligtenberg, D. — A. Gebhard, geb. de Ruijter, Z. — J. G. Jansen, geb. van Luffen, Z. — J. P. A. Reijgersman, geb. Nairac, Z. — W. Verstéeg, Jansen, D. — M. Traanboer, geb. van de Wall, D. — M. Burky, geb. Smit, Z. — J. G. van Heuvel, geb. van Zadelhoff, Z. — G. Luts, geb. Nieuwenhuis, D. — G. van Beek, geb. van Manen, D. — P. Bazet, geb. Flipse, D.
Overleden: A. J. A. Aalbers, 5 m. — Doodgeb. Z. van M. van de Poll en M. A. Faassen. — J. Bekker, 60 j. — A. Mijnders, weduwnaar van H. K. Boekhorst, 75 j. — F. J. du Pré, echtgenoot van W. F. van Vugt, 37 j. 3 m. — C. A. P. Reijgersman, 2 d. — G. Adriaans, 6 d. — H. Berntsen, 10 m. — S. Meuwisse, weduwnaar van F van Seist, 71 j. 4 m. — Doodgeb. D. van C. J. Benckhuysen, en C. Appeldoorn.

Gehuwd: Geene.
Bevallen: M. de Graaf, geb. Engelen, D. — M. den Hartog, geb. Pansier, Z. — M. L. Axies, geb. Luco, Z. — J. W. Nieuwaal, geb. Ricken, D. — B. Triebel, geb. Reinders, Z. — W. Peters, geb. Epwes, Z. — E. Hubers, geb. Heijse, Z. — G. Jansen, geb. Wiggers, D. — B. Steer, geb. Kersten, Z. — E. Roebding, geb. van Geijn, Z.
Overleden: H. van Rossum, 73 j. — C. Q. Teunissen, 38 j. — T. Peters, 62 j. — W. Cornelissen, 1 j. 7 m. — J. L. Rissen, 46 j. — H. Jaspers, 22 j. — B. Steer, geb. Kersten, 35 j.

TE ZUTPHEN:
Gehuwd: J. Bonenkamp met J. Berntzen. — D. J. Boland met C. Verbeek.
Bevallen: G. Lammers, geb. Lammers, Z. — C. Timbrst, geb. Sleijster, D. — L. Egbers, geb. Evers,

D. — H. Boersbroek; geb. Reefman, D. — W. geb. Evers, D.
Overleden: B. G. Groeuwert, geb. Scholten, j. — J. Eijlenburg, geb. Weijscharber, 92 j. — W. 58 j. — J. Otte, 2 j. — H. Jongbloed, 80 j.
TE RIJK:
Gehuwd: Geene.
Bevallen: J. van der Heijden, geb. van de D. — M. van Uden, geb. Jansen, Z. — R. van Dam, Frank, Z.
Overleden: P. R. de Vvilt, weduwnaar van van Rooij, 62 j. — J. L. Thoomes, 8 m. — M. van weduwe J. Velders, 75 j.

Advertentiën.

+++ Al degenen, die iets te vorderen, + + + ben van, of verschuldigd zijn aan de + neficiaire nalatenschap van Wijlen den HERMANUS BARGHEGE, bij leven Wink te Zutphen, worden verzocht, daarvan binnen maand de noodige opgave te doen aan den heer P. HASSELO, Grondeigenaar ter gezegder st Zutphen, 28 Julij 1843.

Bekendmaking

ingevolge Art. 28 van het Wetboek van Koophand Bij onderhandsche Akte, in dato 1 Maart 1843 in duplo geteekend, behoorlijk geregistreerd, tusschen DERK COOPS, Koopman, en D. SIMONS, zonder beroep, beide wonende te tinchem, Provincie Gelderland, aangegaan VENNOOTSCHAP, onder de firma van COOP SIMONS, tot het te zamen drijven, van KUNST- of SNEL-AZIJNMAKERIJ in de daer ingerigte gebouwen, staande te Doetinchem v. noemd, in de Grutstraat, geteekend No. 173, waaromtrent tusschen henlieden, onder meer andere volgende bepalingen zijn vastgesteld: dat de Vennootschap wordt gerekend bereids te zijn aangege op den 1sten Julij 1842, en zal voortduren tot 1sten Julij 1852; zullede alsdan over verlenging ontbinding worden gehandeld; dat elk der be Vennooten afzonderlijk tot alle handelingen ten hoeve der Vennootschap bevoegd is, en de teeken der firma heeft; doch dat geene geldopnemingen en ten laste van de Vennootschap zullen mogen schieden, dan onder de handteekening van beide Vennooten.

Te Koop voor f 65.

Eene extra goed MELKGEVE EZELIN met VEULEN, den 19den J. geworpen hebbende. — Te bevragen Strijdhagen, te Bommel. Brieven franco.

Markt prijzen.

Arnhem, 28 juli 1843.
Oude Weit van f00.00 tot f00.00; Nieuwe Weit f8.40 tot f9.25; Rogge van f7.70 tot f8.70; Boek van f7.50 tot f0.00; Garst van f4.75 tot f0.00; P. sche Haver van f0.00 tot f0.00; Voerkaver van f tot f3.40; Witte Boonen van f00.00 tot f00.00; Pa Boonen van f0.00 tot f0.00; Graauwe Erwtten van f tot f00.00; Groene Erwtten van f0.00 tot f00.00; Erwtten van f0.00 tot f0.00; Koolzaad van f9.50 f10.00; Avelzaad van f0.00 tot f00.00; Klaver van f00.00 tot f00.00; Nieuwe Aardappelen van f tot f1.50; Boter van f0.50 tot f0.55 het pond.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 29 Juli 3 El 4 Palm 5 duim; gew. 3 Duim; gov. 0

Prijs-Courant der Effecten.

VRIJDAG 28 JULI.	Laagste koers.	Hoogste koers.	Ku
NEDERL. VVerk. Schuld à 2½ pCt.	53½	53½	
Dito Dito » 5 »	100	100½	10
Amortisatie-Syndicaat » 4½ »	94½	94½	
Dito Dito » 3½ »			
Handelmaatschappij . . . » 4½ »	135½	135½	18
Nieuwe Dito . . . » 4½ »			
Dito Dito 1837 . . . » 4½ »			
Oostindische Leening . . . » 5 »	99½		
Spoorweg Haarlem . . . » »	56		
Aand. Rijn Spoorweg . . . » 4½ »			
FRANKR. Inschrijv. G. B. » 3 »			
SPANJE. Leening Ardoins. » 5 »	18½	18½	
Dito onbep. stuk. . . » 5 »	16½	16½	
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 2½ »	40½	41	
Rusl. H. & C. 1798, 1816. » 5 »	107½		
Dito 1828, 1829 . . . » 5 »			
Dito 1831, 1833 . . . » 5 »	98½		
Oblig. bij Hope . . . » 4 »	89½	89½	
Oostenr. Aand. à fl. 100. » f »			
Dito à fl. 250 . . . » »			
Metalliek . . . » 5 »	109½	109½	
Dito . . . » 2½ »			
BRAZILLE. Dito Dito » 5 »	75½		

Te Arnhem, bij G. A. THIEME, Boekdrukker.